

Sygn. akt III PK 113/19

POSTANOWIENIE

Dnia 15 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa M. Z.

przeciwko Sądowi Rejonowemu w M.

o odszkodowanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 15 maja 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L.

z dnia 16 stycznia 2019 r., sygn. akt VIII Pa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 16 stycznia 2019 r., sygn. akt VIII Pa (...) Sąd Okręgowy w L. oddalił apelację powoda M. Z. od wyroku Sądu Rejonowego w L. z 10 sierpnia 2018 r., sygn. akt VII P (...), którym Sąd ten oddalił powództwo o odszkodowanie z tytułu naruszenia zasady równego traktowania i dyskryminacji oraz zaprzestanie praktyk dyskryminacyjnych wniesione przeciwko Sądowi Rejonowemu w M.

Powód M. Z. w toku procesu domagał się zaprzestania praktyk dyskryminujących ze strony pozwanego oraz odszkodowania z tytułu nierównego traktowania i dyskryminacji. Zdaniem powoda pozwany pracodawca dopuścił się

wobec niego nierównego traktowania (dyskryminacji) w odniesieniu do możliwości skorzystania przez powoda z uprawnień wynikających z art. 178 § 2 k.p. w zakresie pełnienia dyżurów aresztowych oraz interpretacji zapisów Regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych obowiązujących w Sądzie Rejonowym w M. , które w ocenie powoda miały charakter dyskryminujący z uwagi na jego stan cywilny, bowiem pozbawiały go możliwości skorzystania z pewnych świadczeń socjalnych z uwagi na fakt, że w pozwanym sądzie zatrudniona była również jego żona.

Wyrokiem z 28 czerwca 2018 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VII P (...) Sąd Rejonowy w L. w punkcie I oddalił powództwo, natomiast w punkcie II zasądził od powoda M Z. na rzecz pozwanego Sądu Rejonowego w M. kwotę 2.700 zł tytułem poniesionych kosztów procesu.

Wyrok Sądu pierwszej instancji zaskarżył apelacją pełnomocnik powoda oraz sam powód. Pełnomocnik powoda zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błędy w ustaleniach faktycznych oraz naruszenie art. 228 § 1 i 2 k.p.c., art. 229 k.p.c., art. 232 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c.; art. 328 § 2 k.p.c.; art. 9 § 1-4 k.p., art. 11² k.p., art. 11³ k.p., art. 14 k.p., art. 15 k.p., art. 18 § 1-3 k.p., art. 18^{3a} § 1-4 k.p., art. 18^{3b} § 1-2 k.p., art. 18^{3d} k.p. w związku z art. 132 § 1-3 k.p., art. 133 § 1-4 k.p., art. 178 § 2 k.p., art. 2 pkt 1 i 5, art. 8 ust. 1-2 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, art. 22a § 1 pkt 1-3 Prawa o ustroju sądów powszechnych. Powód natomiast zarzucił naruszenie art. 178 § 2 k.p. w związku z art. 11¹ k.p., art. 11² k.p., art. 11³ k.p., art. 14 k.p. oraz w związku z przepisami art. 18 k.p. i art. 18^{3a} k.p., a także w związku z art. 18^{3d} k.p., a także art. 8 ust. 1-2 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych w związku z § 3 ust. 4 Regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych w Sądzie Rejonowym w M..

Sąd Okręgowy w wyniku rozpoznania apelacji stwierdził, że apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd drugiej instancji podzielił i przyjął za własny stan faktyczny ustalony przez Sąd Rejonowy.

Sąd odwoławczy uznał, że Sąd pierwszej instancji w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, z których wyciągnął

właściwe wnioski prawne, a te w konsekwencji pozwoliły mu na wydanie prawidłowego rozstrzygnięcia. Stanowisko swoje, z prawidłową interpretacją powołanych przepisów, właściwie i rzeczowo uzasadnił.

W ocenie Sądu Okręgowego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy dokładnie wskazał na jakich dowodach oparł swoje ustalenia, które z zeznań stron i przesłuchanych świadków obdarzył wiarą, w jakim zakresie i dlaczego zaś swoje stanowisko w tej kwestii szczegółowo uzasadnił. Zeznania stron i świadka Sąd Rejonowy uznał za co do zasady wzajemnie zgodne, wewnętrznie spójne i z tych względów wiarygodne. Sąd drugiej instancji zgodził się także ze stanowiskiem Sądu pierwszej instancji, że stan faktyczny w znacznej mierze był bezsporny, a spór dotyczył jedynie oceny prawnej podejmowanych przez pozwanego działań w świetle obowiązujących przepisów prawa.

Oceniając podnoszone zarzuty naruszenia prawa materialnego (bez wyróżnienia, czy chodzi o zarzuty sformułowane przez powoda, czy też jego pełnomocnika) Sąd Okręgowy wyjaśnił, że zastosowanie art. 178 § 2 k.p. względem powoda może być rozpatrywane jedynie w świetle porównania z innymi pracownikami zatrudnionymi u pozwanego na równorzędnych powodowi stanowiskach – a więc w porównaniu z innymi sędziami. Nie można bowiem odnosić sytuacji powoda do innych pracowników sądowych. Ponownie podkreślić należy, że analiza ilości dyżurów pełnionych przez sędziów w 2017 r. i częściowo w 2018 r. w Wydziale Karnym wskazuje na zbieżność ilości dyżurów aresztowych sędziów orzekających w tym wydziale z ilością dyżurów powoda. W stosunku do żadnego z sędziów nie brano pod uwagę sytuacji rodzinnej. Obciążenie dyżurami było podobne.

Sąd drugiej instancji zauważył, że autonomiczna regulacja, zawarta w treści art. 83 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych, normująca czas pracy sędziego, określa ten czas jako wyznaczany wymiarem jego zadań. Należy w tym miejscu zauważyć, iż regulacja ta pozbawiona jest odesłania do przepisów ogólnych prawa pracy, w tym do art. 140 k.p., normującego system zadaniowego czasu pracy. Z tych względów nieuprawnione byłoby stosowanie w tym zakresie jakichkolwiek analogii czy też odwoływania się do norm ogólnych zawartych w Kodeksie pracy.

W szczególności Sąd drugiej instancji wskazał, iż gotowość sędziego do podjęcia czynności służbowych w trakcie pełnienia przez niego dyżuru jest immanentną cechą służby sędziowskiej, zaś brak gotowości do wykonywania tej służby w czasie pełnienia dyżuru sędziowskiego stanowi przewinienie służbowe. Nie może i nie powinno podlegać żadnym kontrowersjom prawnym ani jurysdykcyjnym, że pełnienie przez sędziego wyznaczonego dyżuru w warunkach stałego kontaktu telefonicznego w dni wolne od służby obejmuje także obowiązek (zadanie sędziego, o którym mowa w art. 83 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych) stawienia się do służby w celu podjęcia niecierpiących zwłoki czynności służbowych lub procesowych, które były niewykonalne w formie telefonicznej (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z 17 kwietnia 2015 r., sygn. akt SNO 19/15, Legalis nr 1242535).

Odnosząc się natomiast do zarzutów apelacji w części odnoszącej się do pozbawienia powoda oraz jego małżonki świadczeń z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, Sąd drugiej instancji uznał, iż są one bezzasadne. Zgodził się on ze stanowiskiem Sądu Rejonowego, że beneficjentami w/w świadczeń są stricte dzieci powoda oraz jego małżonki, a nie partykularnie powód lub jego małżonka. W tej sytuacji nie można uznać, aby zasadny był zarzut pozbawienia jednego z małżonków prawa do świadczeń socjalnych, bowiem otrzymanie w związku z wnioskiem jednego z małżonków świadczenia powoduje, iż rzeczywisty beneficjent świadczenia - dziecko świadczenie uzyskuje i bezzasadne jest ponowne rozpatrywanie wniosku drugiego małżonka o to samo świadczenie dla tego samego dziecka. Podnoszona przez powoda sytuacja, że biorąc udział w ustalaniu zasad Regulaminu ZFŚS nie zajmował się kwestionowanymi zapisami nie znajduje akceptacji Sądu także wobec faktu podpisania dokumentu przez powoda będącego Przewodniczącym Zespołu, a więc odpowiadającego za całą jego treść. Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska powoda, że przyznanie świadczenia dla dziecka pracownikowi w ramach ZFŚS jest przejawem dyskryminacji z uwagi na stan cywilny.

W konsekwencji Sąd drugiej instancji ocenił, iż zapadły w przedmiotowej sprawie wyrok Sądu Rejonowego jest prawidłowy i zgodny z obowiązującym prawem, zaś apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył powód skargą kasacyjną w całości.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na podstawach przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 (występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego) i pkt 4 (oczywista zasadność skargi kasacyjnej) k.p.c.

Wskazano, że sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, a mianowicie: Czy w przypadku sędziego sądu powszechnego art. 83 i inne przepisy Ustawy prawo o ustroju sądów powszechnych wyłączają stosowanie norm dobowego i tygodniowego wypoczynku, o których mowa w art. 129 Kodeksu pracy, przy czym skarżący wniósł o przyjęcie, iż z uwagi na fakt, iż godziny urzędowania sądów mogą być dłuższe, aniżeli przeciętna 40-godzinna tygodniowa norma czasu pracy, a także dłuższe niż sztywna 8-godzinna norma dobową, sędzia pełniący dyżur „aresztowy” ma obowiązek przebywać w siedzibie sądu jedynie w ramach norm czasu pracy ograniczonych przepisami art. 129 § 1 k.p., art. 132 § 1 - 3 k.p., art. 133 § 1 - 4 k.p.

Zdaniem skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w stosunku do zarzutu naruszenia art. 178 § 2 k.p. w zw. z art. 11¹ k.p., art. 11² k.p., art. 11³ k.p., art. 14 k.p. oraz w związku z przepisami art. 18 k.p. i art. 18^{3a} k.p. a także w zw. z art. 18^{3d} k.p., przez przyjęcie przez Sądy iż do stwierdzenia dyskryminacji pracownika koniecznym jest porównanie sytuacji pracownika do sytuacji pracowników pracujących na tym samym stanowisku, w sytuacji gdy przepisy wskazują na dyskryminację pracownika względem wszystkich pracowników (a nie pracowników określonej grupy), a porównywanie sytuacji pracownika z pracownikami tej samej grupy - pod kątem dyskryminacji - może mieć miejsce jedynie w szczególnie uzasadnionych sytuacjach (np. w przypadku porównywania wynagrodzeń na tym samym stanowisku), co w niniejszej sprawie nie miało miejsca. Przepis art. 18^{3a} § 1 nakłada na pracodawców obowiązek równego traktowania pracowników w odniesieniu do warunków zatrudnienia. Warunki zatrudnienia są odmiennym pojęciem aniżeli warunki umowy o pracę wymienione w art. 29 § 1 k.p.

Ponadto wskazano, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w stosunku do zarzutu naruszenia art. 2 pkt 5, art. 8 ust. 1-2 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych w zw. z § 3 ust 4 Regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych w Sądzie Rejonowym w M., albowiem oczywistym jest że w świetle wymienionych przepisów fakt, że pracowników łączy związek małżeński nie uprawnia pracodawcę do zaniechania merytorycznego rozstrzygnięcia wniosków jednego z małżonków o przyznanie świadczeń tzw. „gruszkowych” i „choinkowych”, a tym samym do pozostawienia takich wniosków bez rozpoznania z przyczyn formalnych. Nadto, zachowanie pracodawcy wbrew literalnej treści art. 2 pkt 5 cytowanej ustawy wyklucza z świadczeniobiorców jednego małżonka - mimo iż pozostaje on pracownikiem.

W końcu, skarżący podniósł, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w stosunku do zarzutu obrazy - naruszenia przepisu postępowania art. 378 § 1 k.p.c., albowiem Sąd drugiej instancji nie rozpoznał zarzutów apelacyjnych powoda, a tym samym pominął zarzuty stawiane przez powoda wyrokowi Sądu pierwszej instancji i oparł rozstrzygnięcia jedynie po rozpoznaniu apelacji pełnomocnika powoda, co wobec odmienności stawianych zarzutów miało istotny wpływ na wynik sprawy i pozbawiło powoda ochrony jego praw w postaci prawa do rozpoznania sprawy przez Sąd Odwoławczy, co narusza przepis art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o:

- 1) wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
- 2) oddalenie skargi kasacyjnej - w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
- 3) zasądzenie od Powoda na rzecz Pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne

zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie

faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

Zagadnienie prawne sformułowane w skardze kasacyjnej przez stronę powodową nie kwalifikuje się do przyjęcia do rozpoznania z dwóch powodów. Po pierwsze, problem poruszony w przedstawionym zagadnieniu prawnym był już przedmiotem wypowiedzi zarówno ze strony Sądu Najwyższego, jak i Trybunału Konstytucyjnego i doczekał się dość obszernego opracowania w judykaturze, nie ma zatem potrzeby powtarzania argumentów przedstawionych w tym orzecznictwie, bowiem nie wniosło by to nic nowego do wykładni i stosowania prawa (w zakresie poruszonej w zagadnieniu prawnym warto zwrócić uwagę na uchwałę Sądu Najwyższego z 8 kwietnia 2009 r., II PZP 2/09, OSNP 2009 nr 19-20, poz. 249; wyrok Sądu Najwyższego z 27 sierpnia 2015 r., LEX nr 1809890; wyrok Sądu Najwyższego z 15 września 2015 r., III KRS 49/15, LEX nr 2288956, a także wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 7 maja 2013 r., SK 11/11, OTK-A 2013 nr 4, poz. 40). Po drugie, przedstawione przez skarżącego zagadnienie prawne nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, bowiem przedmiotem sporu w niniejszej sprawie nie było naruszenie norm czasu pracy czy też okresów odpoczynku w stosunku do czasu pracy sędziego lecz żądania związane z naruszeniem zasady równego traktowania związane z odmową przyznania powodowi uprawnień wynikających z art. 178 § 2 k.p., a zatem uprawnień

związanych z rodzicielstwem, nie zaś wynikających z przekroczenia norm czasu pracy powoda.

Natomiast, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepubl.; z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Nie można uznać, że skarżący w niniejszej sprawie wykazał, aby skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona. W odniesieniu do pierwszego z podniesionych przez skarżącego naruszeń prawa ze strony Sądu drugiej instancji należy wskazać, że art. 11² k.p. wprost wskazuje, że pracownicy mają równe prawa z tytułu jednakowego wypełniania takich samych obowiązków. Również w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono tezę, zgodnie z którą o naruszeniu zasady równego traktowania można mówić wówczas, gdy przepis prawa w sposób nieusprawiedliwiony (nieracjonalny) różnicuje sytuację prawną podmiotów posiadających te same cechy istotne (relevantne). Nie narusza więc zasady równości usprawiedliwione i racjonalne zróżnicowanie (dyferencjacja) sytuacji

prawnej podmiotów ze względu na różniącą je cechę istotną (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 15 marca 2018 r., I PK 366/16, LEX nr 2479510). Nakaz równego traktowania pracowników określony w art. 11² k.p. odnosi się zatem do pracowników pozostających w takiej samej sytuacji. Pracodawca narusza ten nakaz, jeżeli traktuje pracownika inaczej (gorzej) niż potraktowałby inną osobę znajdującą się w takiej sytuacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 lutego 2018 r., II PK 112/17, LEX nr 2488060). To samo należy odnieść do powiązanych z art. 11² k.p. (choć nie tożsamy) gwarancji równego traktowania i zakazu dyskryminacji, o których mowa w art. 11³ k.p. i 18^{3a} k.p. Na podstawie tych przepisów również można mówić o nierównym traktowaniu (dyskryminacji) pracowników znajdujących się w podobnej sytuacji. Nie ulega natomiast wątpliwości, że sędziowie z uwagi na charakter ich pracy i specyfikę zatrudnienia nie mogą być porównywani z ogółem pracowników sądów, bowiem ich sytuacja i status zawodowy jest całkowicie inny.

Podobnie Sąd drugiej instancji nie naruszył w sposób rażąco prawa w zakresie wykładni przepisów ustawy o Zakładowym Funduszu Świadczeń Socjalnych oraz Regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych. Skarżący zupełnie pomija, że faktycznym beneficjentem świadczeń socjalnych, których dotyczył spór w niniejszej sprawie były dzieci pracowników pozwanego Sądu, a nie sam pracownik. Dzieci powoda, które już otrzymały te świadczenia w związku z wnioskiem złożonym przez żonę powoda (również zatrudnioną u pozwanego) nie zostały pozbawione przysługujących im uprawnień, otrzymały te same świadczenia, co dzieci pozostałych pracowników, którzy złożyli wnioski, co więcej, to przyznanie po raz drugi świadczeń z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych rodzinom pracowników, których małżonkowie również są zatrudnieni u pozwanego powodowałoby gorsze traktowanie tych pracowników (członków ich rodzin), którzy nie posiadają małżonka zatrudnionego u pracodawcy, a zatem uprawnione było pozostawienie wniosku powoda bez rozpoznania.

Nie można się w końcu zgodzić aby skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona z powodu naruszenia prawa procesowego. Sąd drugiej instancji zbadał wszystkie zarzuty apelacji (zarówno sformułowane przez pełnomocnika powoda, jak i samego powoda) i wyczerpująco uzasadnił, dlaczego zarzuty te uznał

za niesłuszne. Nie było przy tym konieczności odnoszenia się do każdego z zarzutów z osobna, wystarczyło takie sformułowanie uzasadnienia, które wskazywało, że Sąd drugiej instancji rozważył wszystkie zarzuty. Warto zwrócić uwagę na orzecznictwo, zgodnie z którym z ustanowionego w art. 378 § 1 k.p.c. obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu podniesionego w apelacji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z 7 listopada 2019 r., I CSK 433/18, LEX nr 2763400). W niniejszej sprawie Sąd drugiej instancji rozważył zarzuty apelacji przed wydaniem wyroku i uzasadnienie wyroku na to wskazuje, mimo że nie odnosi się ono bezpośrednio do każdego zarzutu.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów ma swoje oparcie w § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 5 w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1801).